

Διήμερο εκδηλώσεων αλληλεγγύης
στους φυλακισμένους αναρχικούς
Κώστα Μητροπέτρο και Βασίλη
Ευαγγελίδη. Θεσσαλονίκη, 30-31
Γενάρη 1999.

ΕΝΔ
ΚΟΜΜΑΤΙ
ΑΠΟ ΤΟ
ΥΛΙΚΟ
ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΚΑΠΟΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ...

... Μια μικρή μόνο, αποσπασματική καταγραφή καταστάσεων που διαδραματίζονται καθημερινά γύρω μας. Ορισμένες από τις εκφράσεις του κυριαρχικού λόγου, πολλές φορές αυτονόητες στη σκέψη, τον λόγο και τις επιλογές των ανθρώπων. Η στάση, η συνείδηση και οι αντιφάσεις που αρθρώνονται απέναντι σ' αυτόν.

"Είμαι μαθητής, είμαι αδιόριστος εκπαιδευτικός, είμαι απολυμένος εργάτης, είμαι αγρότης..."

Η διαχωρισμένη ύπαρξη, οι προκαθορισμένοι ρόλοι στην καθημερινή ζωή, η αντανάκλασή τους στο κοινωνικό πεδίο και αντίστροφα.

Η κυριαρχία με τις διάφορες μορφές εξουσίας και τους θεσμούς της, λειτουργώντας σαν ενιαίος φορέας, επιβάλλεται πάνω σ' έναν ήδη κατακερματισμένο κοινωνικό ιστό, αφού πρώτα οι ρόλοι και οι ταυτότητες έχουν μοιραστεί: *"είμαι μαθητής, είμαι αδιόριστος εκπαιδευτικός, είμαι απολυμένος εργάτης"*. Και ενώ η ίδια αντιμετωπίζει τους ανθρώπους μόνο ως μάζα, οι ίδιοι οι καταπιεσμένοι, "μπροστά σε μια κοινή μοίρα" που τους επιφυλάσσεται αντιλαμβάνονται τις μεταξύ τους σχέσεις ως ανταγωνιστικές και διαχωρισμένες.

Οι άνθρωποι του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου και της TV (σαν κάποια από τα κέντρα εξουσίας που συνθέτουν την κυριαρχία) ήταν σαφείς: μελετούν και σχεδιάζουν με τέτοιο τρόπο ώστε να προβάλουν την επιβολή των επιλογών σαν κοινωνική ανάγκη.

Έτσι οι "αντικείμενικές συνθήκες" και τα καθημερινά αυτονόητα που επιβάλλονται, δεν είναι παρά συνθήκες και αυτονόητα της εξουσίας. Από τη στιγμή που οι κυριαρχούμενοι αφήνονται να διαφορφώνονται από αυτές δε γίνεται να μη φέρουν και τα χαρακτηριστικά τους. Στην οικογένεια, στο σχολείο, στη δουλειά, στο στρατό, αυτό που μαθαίνεις είναι πως να ανταγωνίζεσαι "μόνος εναντίον όλων", κρατώντας τις απαραίτητες αποστάσεις ασφαλείας. Η καθημερινή ζωή, φαίνεται να είναι και πρέπει να είναι προσωπική υπόθεση του καθένα ξεχωριστά ενάντια σε όλους τους άλλους σαν μια "φυσική" απόρροια των "αντικειμενικών συνθηκών". Οι αξίες αυτού του πολιτισμού κυριαρχούν και δυνεισδύουν σε όλο το φάσμα της καθημερινής ζωής, με την συνεχή

αναπαραγωγή τους.

Αναπαραγωγή κυρίαρχων αξιών και στην επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων, για να μένει πάντα λειψή ή ψευδαισθησιακά ολοκληρωμένη, διαμεσολαβημένη από το λόγο των ΜΜΕ του ψέμματος και του εμπορεύματος, που θέλει να γίνει το είναι μιας αλλοτριωμένης και παθητικοποιημένης κοινωνικής συνείδησης.

Η τάξη λοιπόν χρειάζεται την επιστήμη, το θέαμα, θεσμούς, και όταν αυτά δεν πείθουν αρκετά, την καταστολή, για να μπορεί να διαφορφώνει τις συνθήκες αυτές που προκαλούν την εξατομίκευση σαν τη μοναδική υπαρξιακή συνθήκη.

Το περίβλημα της εξατομίκευσης σπάει, από τη στιγμή που συνδιαλεγόμαστε με τους γύρω μας και τον περιβάλλοντα χώρο, από τη στιγμή που είμαστε ανοικτοί σε νέα ερεθίσματα, καταργώντας τους ρόλους και κάθε λογής ιδιωτικούς μικρόκοσμους με το συνειδητό πέρασμα από το "μοναχικό εγώ" στο "κοινωνικό είναι".

Η αντιστροφή της πραγματικότητας που μας επιφυλάσσει η κυριαρχία ακριβώς αυτό δε θέλει: να σχετίζονται οι άνθρωποι μεταξύ τους και να δημιουργούν συνθήκες συνύπαρξης έξω και ενάντια στις δομές, τον έλεγχο και τις επιρροές της.

Σε αντίθεση με το αστικό ιδεολόγημα, όπου "η ελευθερία του ενός σταματά εκεί που ξεκινάει η ελευθερία του άλλου", αντιπαραθέτουμε την έννοια της ελευθερίας σαν μια διαλεκτική σχέση μεταξύ των ανθρώπων. Και αντικρούοντας τους όρους: η ελευθερία του ατόμου εξαρτάται από την ελευθερία των άλλων, πραγματώνεται μέσα από αυτούς και όταν πλήττεται η φυσική μας κίνηση είναι να σταθούμε απλά σε αυτούς που τη διεκδικούν. Η αλληλεγγύη σαν κοινωνική αξία δεν μπορεί να περιορίζεται σε φυλετικά, συντεχνιακά και ιδεολογικά πλαίσια, καταλήγοντας έτσι σαν μια απλή -κοντινή στο μοντέλο της εξατομίκευσης- υπεράσπιση της προέκτασης του εγώ μας. Αποβλέποντας στην ελευθερία, η αλληλεγγύη δεν μπορεί να χαρακτηρίζεται από ιεραρχικές, εξουσιαστικές δομές και διαμεσολαβημένες πρακτικές. Γιατί όλα αυτά, ως κυριαρχικά χαρακτηριστικά, αναπαράγουν τις πηγές της εξατομίκευσης και αμφίδρομα αυτές με τη σειρά τους, αναπαράγουν την καταπίεση.

Στον αντίποδα λοιπόν της κυριαρχίας, η αντίληψη για την αυτοοργάνωση και οι προσπάθειες για την κατοχύρωση και τη διεύρυνσή της σε όλες τις πτυχές της καθημερινής ζωής. Γιατί τα μόνα εγχειρήματα που προωθούν την ελευθερία είναι αυτά που τη γεννούν και την αναπαράγουν στο εσωτερικό τους μέσα από την αυτοτέλεια των αποφάσεων, την αυτενέργεια των επιλογών και της δράσης. Έξω από τη λογική της "επαναστατικής καθημερινότητας μετά την επανάσταση", απελευθερώνουμε τώρα το χωροχρόνο της καθημερινής μας ζωής, προτάσσοντας την αυτοοργάνωση κοινωνικά με τη δράση μας, αφού η εξωστρέφεια ενός ανατρεπτικού εγχειρήματος δεν μπορεί παρά να αναζητά τη συνολική απελευθέρωση της κοινωνίας, οξύνοντας τα κριτήρια απέναντι στην καταπίεση.

Έχοντας επιλέξει τη θέση μας και την προοπτική των διαδρομών μας μέσα στον "θαυμαστό καινούργιο κόσμο" δεν μπορούμε να συνδιαλεγόμαστε με οτιδήποτε ως τώρα προσπαθεί να μας καταστείλει ή να μας αφομοιώσει. Αυτονομημένοι από τις αξίες του πολιτισμού της υποταγής και της αλλοτρίωσης, ερχόμαστε σε κάθετη ρήξη μαζί τους, όσο αυτές συνεχίζουν να υπάρχουν.

Ουσιαστικά η αντίληψη για την αυτοοργάνωση προοπτικά στέκεται σαν μια μορφή κοινωνικής οργάνωσης, ανταγωνιστικής προς την επιβολή της ιεραρχικής δόμησης της κοινωνίας.

Τα προτάγματά μας δημιουργούν ένα είδος "συγκοινωνούντων δοχείων" όπου τα υλικά αναμειγνύονται, αλληλοτροφοδοτούνται και συνθέτουν ένα κομμάτι από το υλικό της ελευθερίας...

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ: ΕΝΑΣ ΕΙΔΙΚΟΣ...

Φίλοι και φίλες, καλησπέρα.

Αν δέχτηκα, σαν μέλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, να έρθω και να μιλήσω στη σημερινή εκδήλωση, είναι σαν ένα μικρό πείραμα, σαν ένα προσωπικό στοίχημα, αν προτιμάτε. Τα όσα θα ακουστούν θα είναι με τη γλώσσα της πιο ωμής και αντικειμενικής αλήθειας. Και είμαι πεποισμένος, αντίθετα με τους περισσότερους συναδέλφους μου, ότι η χρήση μιας τέτοιας γλώσσας θα αναγκάσει και τους πιο φανατικούς οπαδούς των μαθητικών κινητοποιήσεων να παραδεχτούν την αναγκαιότητα της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης.

Καταρχήν να διευκρινίσω κάποια πράγματα. Αν οι μαθητές διάβάζαν καμία εφημερίδα, αντί να βλέπουν τα δελτία ειδήσεων των 8.00, θα γνώριζαν ότι υπεύθυνο για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση είναι το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο και όχι ο υπουργός. Ποιος υπουργός; Μα καλά, είναι δυνατόν να φαντάζεστε ότι την εκπαιδευτική πολιτική τη χαράζει ο εκάστοτε υπουργός Παιδείας; Και δηλαδή κάθε φορά που θ' αλλάζει ο υπουργός Παιδείας ή η κυβέρνηση, είναι δυνατόν ν' αλλάζει και η εκπαιδευτική πολιτική; Και είναι δυνατόν κάθε φορά ο κάθε υπουργός να κάνει ότι του κατεβαίνει στο κεφάλι; Ή να αναλαμβάνει την ηγεσία του υπουργείου, χωρίς να υπάρχει μια στέρεη βάση και ένας στρατηγικός σχεδιασμός για την Παιδεία, ένα έργο για να το συνεχίσει; Και πώς δηλαδή νομίζετε ότι λειτουργεί το κράτος, με δέκα ανθρώπους που κάθε φορά αυτοσχεδιάζουν; Αλλά οι μαθητές τόσα καταλαβαίνουν και τόσα κάνουν. Υπεύθυνος δεν είναι ο Αρσένης και ο κάθε τυχαίος Αρσένης, αλλά εμείς, το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο. Και ο εκάστοτε υπουργός Παιδείας μπορεί να προσθέτει τις δικές του πιναλιές -ή τον δικό του τσαμπουκά, όπως τώρα- αλλά το συνολικό έργο είναι δικό μας δημιούργημα.

Για να γίνει πιο ξεκάθαρο: το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο είναι η σιδερένια γραφειοκρατία που εδώ και χρόνια δρομολογεί εκτεταμένες αλ-

λαγές στην Παιδεία. Και το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο ούτε κλονίζεται, ούτε θα κλονιστεί από την οποιαδήποτε κινητοποίηση.

Χρειάζεται να διευκρινίσουμε κάποια σημεία. Η εκπαίδευση δεν είναι μια οποιαδήποτε τυπική διαδικασία για να μπορεί να γίνει διελκυστίδα ή αντικείμενο κάποιας διαπραγμάτευσης ανάμεσα στους μαθητές, στους καθηγητές ή τον υπουργό Παιδείας. Η εκπαίδευση αντανάκλα τον τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας, αναπαράγει τα κυρίαρχα πρότυπά της, ορίζει τη γνωστική διαδικασία, θεσμοθετεί τον καταμερισμό των ρόλων και αναπαράγει την εξουσία. Γιατί κάθε εξουσία είναι η εξουσία της γνώσης. Και κάθε συζήτηση για την αλλαγή της εκπαίδευσης ή είναι μια συζήτηση για την αλλαγή της κοινωνίας ή δεν υπάρχει ως συζήτηση. Αυτό δηλαδή ακριβώς που γίνεται τώρα, μια αντιπαράθεση σε δευτερεύοντα χαρακτηριστικά της εκπαίδευσης, χωρίς καμία πραγματική σημασία.

Θα επιμείνω εδώ. Δεν μπορείς να σχεδιάσεις την εκπαίδευση, χωρίς να έχεις υπόψη σου τα διδάγματα του Μάη του '68. Η εξέγερση του Μάη έγινε απλά γιατί όσοι μπορούσαν να ασκήσουν την εξουσία ήταν πολλοί περισσότεροι απ' όσους την ασκούσαν. Ήταν ένα λάθος που δεν ξανάγινε από τότε. Η εκπαιδευτική λειτουργία αναδιαρθρώθηκε έτσι ώστε κάθε καταμερισμός ρόλων να είναι από δω και πέρα προϊόν μιας βαθειάς ειδικεύσης.

Αμφιβάλλετε; Μα σήμερα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, ο ρόλος των ειδικών είναι κυρίαρχος σε κάθε τομέα. Μόλις τον περσινό Ιούνιο, η ΟΛΜΕ εκλιπαρούσε για ένα διάλογο με το υπουργείο Παιδείας. Προσέξτε: δεν έλεγε ότι η εκπαίδευση είναι μια βασική λειτουργία της κοινωνίας και πρέπει να συζητηθεί απ' όλη την κοινωνία. Όχι, αντίθετα διακήρυσσε την αρμοδιότητά της για να μπορέσει να συζητήσει σε ίσους όρους, μια συζήτηση ανάμεσα σε ειδικούς. Και λυπούμαστε, αλλά οι μόνοι ειδικοί πάνω στην εκπαίδευση είμαστε εμείς και κανένας άλλος.

Είμαστε μήπως υπερφύαλοι; Κάθε άλλο! Έχετε δει ποτέ εσείς καθηγητή να αναρωτιέται για την εκπαίδευση; Για τη γνώση; Την ΟΛΜΕ να κάνει ποτέ ανοικτή εκδήλωση για αυτά τα θέματα; Γνωρίζετε κανένα

καθηγητή που να μην κάνει ιδιαίτερα μαθήματα; Μόνο οι θεολόγοι και οι γυμναστές!

Και για να τελειώνουμε. Όταν θα δείτε τους καθηγητές να ενώνονται με τους μαθητές στις κινητοποιήσεις τους, όταν τους ακούσετε να αρνούνται το νεκρό ρόλο τους μέσα στις τάξεις, όταν πετάξουν τα βαθμολόγια, όταν αναζητήσουν το μοντέλο ενός ανοικτού κοινωνικού σχολείου, τότε το σχολείο θα έχει γίνει κομμάτι μιας ζωντανής κοινωνίας και το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο δεν θα έχει πλέον κανένα ρόλο να παίζει.

Πιστεύετε σοβαρά ότι το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο και η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση στρέφονται ενάντια στους μαθητές; Το ξαναείπα: ή όλη η κοινωνία θα συζητάει για τις υποθέσεις της ή θα αφήνει το έργο σε ειδικούς. Και η κοινωνία επιλέγει τους ειδικούς: στη συγκεκριμένη περίπτωση εμάς! Και εμείς ξέρουμε ακριβώς τι ζητάν οι μαθητές.

Αμφιβάλλετε; Το γραφείο μου είναι πνιγμένο στις αναλύσεις δημοσκοπήσεων. Και όλες οι δημοσκοπήσεις, η μία μετά την άλλη, λένε το ίδιο πράγμα: οι νέοι πιστεύουν στην πατρίδα, στη θρησκεία, στην οικογένεια, στην προσωπική τους καριέρα. Έχετε δει εσείς τίποτα διαφορετικό; Αφουγκραστείτε τον παλμό των μαθητικών κινητοποιήσεων! Για τί μιλάνε οι μαθητές; Για ένα διαφορετικό σχολείο; Ποιο είναι αυτό, που φάνηκε μέσα στο λόγο τους; Μήπως για κοινωνικά ζητήματα; Για τη φτώχεια, τον πόλεμο, τους μετανάστες, την αλληλεγγύη; Όχι, αν κάτι μπορεί να μείνει από τον λόγο των μαθητών είναι η προσωπική τους ανασφάλεια για το μέλλον και τη δουλειά. Εργασία ζητάνε και γι' αυτό ακριβώς σχεδιάστηκε η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Η ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ...

Κυρίες και κύριοι καλησπέρα σας

Όπως θα ξέρετε φαντάζομαι είμαι ο διευθυντής ειδήσεων του καναλιού. Ο άνθρωπος, θα έλεγα, που κρύβεται πίσω από τον αγώνα για την καθημερινή σας ενημέρωση. Εσείς δεν χρειάζεται να κάνετε τίποτα, απλώς να κάθεστε αναπαυτικά στην πολυθρόνα σας και εμείς φροντίζουμε να ενημερωθείτε σωστά και υπεύθυνα. Είναι αρκετά αυτά που ακούγονται γύρω από αυτό το ζήτημα. Είναι αρκετοί αυτοί οι κακόβουλοι που λένε ότι σας λέμε ψέμματα, ότι παρουσιάζουμε μόνο αυτά που μας βολεύουν και διάφορα άλλα. Η αλήθεια βρίσκεται κάπου στο μέσο.

Η πραγματικότητα είναι μία αλλά όπως λέω και στους συνεργάτες μου υπάρχουν πολλοί τρόποι για να την παρουσιάσει κανείς. Δική μας δουλειά είναι να την κάνουμε όσο πιο ευκολοχώνευτη γίνεται. Εξάλλου αν κάποιοι από σας πραγματικά ενδιαφέρονταν για το τί συμβαίνει γύρω σας θα δρούσατε αντί να παρακολουθείτε απλώς. Αλλά ευτυχώς για μας αυτό δεν συμβαίνει.

Ακόμα όμως κι αν κάποιοι από σας βγουν στο δρόμο χωρίς τη δική μας διαμεσολάβηση κανείς δεν θα ενδιαφερθεί να μάθει για ποιο λόγο το κάνετε. Π.χ. ποιος θα ενδιαφερόταν για τους αγρότες που έκαναν μπλόκα αν εμείς δεν το δείκναμε κάθε μέρα στα δελτία μας; Ότι δεν περνάει μέσα από μας είναι σαν να μη συνέβη. Η πραγματικότητα είναι αυτή των δελτίων μας είτε σας αρέσει είτε όχι. Ακόμα και η πιο ριζοσπαστική και ακραία θέση μπορεί να φιλοξενηθεί από το κανάλι μας. Η ύπαρξη συντηρητικών τάσεων στο χώρο μας, μας συμφέρει γιατί μας κάνει να φαινόμαστε πιο αληθινοί και προοδευτικοί. Τα πάντα μπορούν να ειπωθούν από μας. Είμαστε αντικειμενικοί. Στα παράθυρά μας χωράει και ο μαθητής στα μπλόκα και ο αγανακτισμένος οδηγός, ώστε οποιοσδήποτε να μπορεί να ταυτιστεί με κάποιο ρόλο για λίγα λεπτά. Αλλά τι σημασία έχει; Κάθε συμβάν και κάθε άποψη έχει ύπαρξη μόνο κατά τη διάρκεια του δελτίου μας. Δουλειά μας είναι να δίνουμε τόσες

πολλές πληροφορίες ώστε κανένας να μη θυμάται τι έγινε χθες. Σκοπός μας είναι να καταστρέψουμε τη μνήμη.

Δεν είναι τυχαίο ότι ακόμα και αυτοί που μας αποκαλείτε ρουφιάνους στήνεστε το βράδυ στη τηλεόραση για να ξαναβιώσετε το γεγονός στο οποίο ήσασταν μέρος, φιλτραρισμένο μέσα από μας. Με λίγα λόγια, όσο εσείς δεν αποφασίζετε να δημιουργήσετε άλλους δρόμους επικοινωνίας και πληροφόρησης, εμείς θα σας είμαστε πάντα απαραίτητοι.

Η ΜΑΧΗ...

Μείον τρία, μείον δύο, μείον ένα. Έκρηξη.

Είμαι αμερικάνος πιλότος. Πετάω πάνω από το Ιράκ. Μπροστά μου βρίσκεται μια οθόνη. Σε αυτήν βλέπω γεωμετρικά σχήματα που παριστάνουν βουνά, πεδιάδες και κτίρια. Όταν εμφανίζεται ένα κυκλάκι, σημαίνει ότι ο δορυφόρος μου έχει δείξει τον στόχο που πρέπει να χτυπήσω. Όταν το κυκλάκι γίνει μεγαλύτερο, σημαίνει ότι τον έχω πετύχει. Δεν ξέρω πόσους νεκρούς σημαίνει αυτό, κι άλλωστε τί σημασία έχει; Μοιάζει με το ηλεκτρονικό που παίζω στον υπολογιστή μου. Δε θα είχα φτάσει να είμαι πιλότος, αν δεν υπήρχε η πατρίδα μου. Όλα τα χρωστάω σ' αυτή. Με μόρφωσε, με έμαθε να την αγαπάω και να την προστατεύω.

Από μικρός μου άρεσε να παίζω ηλεκτρονικά παιχνίδια, να πατάω κουμπιά και να νικάω. Ήμουν πολύ καλός σε αυτό και το ίδιο κάνω και τώρα. Τα πάντα βέβαια είναι θέμα δεξιότητας και ταχύτητας. Το θέμα είναι να ξέρεις πότε και πιο κουμπί να πατήσεις. Όλα τα υπόλοιπα τα κάνει ο υπολογιστής. Οι στόχοι είναι μικρές βουλίσσες που πρέπει να εξαφανιστούν από την οθόνη. Σαν το ηλεκτρονικό παιχνίδι. Καμιά φορά σκέφτομαι τι βαρετή που θα 'ταν η ζωή χωρίς το αεροπλάνο μου.

Πατάω ένα κουμπί και ανοίγω την τηλεόραση. Απεργίες, νέφος, AIDS, ναρκωτικά, θάνατοι, δυστυχία, φόνοι, ληστείες, μετανάστες... Ευτυχώς που εγώ δεν έχω τέτοια προβλήματα. Αηδία! Δεν αντέχω άλλο! Σε τι κόσμο ζούμε τέλος πάντων. Κάποιος πρέπει να κάνει κάτι για όλα αυτά, αλλά εγώ θ' αλλάξω τον κόσμο; Διάβασα στην εφημερίδα ότι θα βομβάρδιζαν το Ιράκ, αλλά τελικά δεν έγινε όπως τότε το '91. Θυμάμαι τότε που καθόμουν όλο το βράδυ μπας και γίνει κανένας ξαφνικός βομβαρδισμός και τον δείξουν live. Από τότε έμαθα να κάθομαι και τη νύχτα στη τηλεόραση και να βλέπω επαναλήψεις, πάντα περιμένοντας για μια έκτακτη σύνδεση.

Δε λέω ότι δεν προβληματίζομαι σαν κάποιους άλλους που δεν ενδιαφέρονται καθόλου. Ξέρω ότι μας κρύβουν ειδήσεις. Έχω συνέχεια την αίσθηση ότι δεν μας δείχνουν όλα όσα γίνονται. Εγώ θέλω να είμαι

ενημερωμένος. Θέλω να κάθομαι στο σπίτι μου και να βλέπω για όλα όσα συμβαίνουν. Δεν είμαι αδιάφορος. Τα πάντα βέβαια είναι θέμα δεξιότητας και ταχύτητας. Το θέμα είναι να ξέρεις πότε και πιο κουμπί να πατήσεις. Όλα τα υπόλοιπα τα κάνει η τηλεόραση. Σαν ηλεκτρονικό παιχνίδι. Καμιά φορά σκέφτομαι πόσο βαρετή θα 'ταν η ζωή χωρίς την τηλεόραση μου.

Μερικές φορές αναρωτιέμαι πόσο διαφορετικός είμαι εγώ, μπροστά στην οθόνη μου, από τον πιλότο, μπροστά στην οθόνη του, που βομβαρδίζει το Ιράκ.

Για να δούμε τι έχει στο άλλο κανάλι;

ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ...

Μαθητής

Είμαι μαθητής. Στο σχολείο μου έχουμε κατάληψη γιατί αυτό το νομοσχέδιο μας βάζει να δίνουμε συνέχεια εξετάσεις. Δεν έχουμε καθόλου ελεύθερο χρόνο, γιατί πρέπει να διαβάζουμε 15 μαθήματα για να μπούμε στο πανεπιστήμιο. Αλλά αυτοί οι εξωσχολικοί με τις καταστροφές που κάνουν μας καπελώνουν τον αγώνα. Πιο πολύ απ' όλα μου τη σπάνε οι κνίτες, αλλά με βολεύει κι όλας που μας κανονίζουν αυτοί τις πορείες, γιατί αλλιώς ποιός θα τό 'κανε, εμείς; Όμως, μ' αρέσει πολύ στην κατάληψη γιατί ήρθαμε κοντά με τους συμμαθητές μου που τους έβλεπα μόνο στο διάλειμμα. Αν και μου τη σπάει που πολλές φορές είμαστε μόνο τρεις να την κρατάμε. Προχθές στην πορεία μ' άρεσε πολύ που είμασταν τόσοι κόσμος αλλά έφυγα πάνω στο καλύτερο που πετούσαμε πέτρες και αυγά γιατί έπρεπε να πάω φροντιστήριο.

Εγώ τους μπάτσους και τους εισαγγελείς δεν τους πολυφοβάμαι, αλλά μου τη σπάνε όλοι οι γονείς και οι καθηγητές που έρχονται το πρωί έξω από το σχολείο και μας εκβιάζουν. Λες και δεν θυμούνται και οι καθηγητές τα δικά τους τον Ιούνιο, που παίζανε μια βδομάδα ξύλο με τους μπάτσους για την επετηρίδα. Ήταν ωραία φάση, αλλά σιγά μη τους συμπαραστεκόμουν, που τους έχω πάνω από το κεφάλι μου όλη τη χρονιά να με βαθμολογούν.

Αδιόριστος

Είμαι αδιόριστος εκπαιδευτικός. Τον Ιούνιο ήθελα να εμποδίσω τη διεξαγωγή του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ, γι' αυτό και κατέβηκα με τους συναδέλφους μου έξω από τα εξεταστικά κέντρα. Αρχικά εξοργίστηκα με τα περιθωριακά στοιχεία εκτός της εκπαιδευτικής κοινότητας που παρείσφρησαν στα μπλόκα μας και άρχισαν τον πετροπόλεμο με τις αστυνομικές δυνάμεις. Και ούτε φανταζόμουν ότι μετά τα άπειρα δακρυγόνα που μας εκτόξευσαν θα παθιαζόμουν τόσο, ώστε τελικά να είμαι εγώ αυτός που στη πρώτη γραμμή θα συγκρουόμουν με την αστυνομία μαζί μ' αυτούς που θεωρούσα ως τότε προβοκάτορες. Νομίζω ότι

Ξεπέρασα τον εαυτό μου. Το βράδυ στην τηλεόραση βίωσα και πάλι τα γεγονότα και γέμισα ελπίδα καθώς και σε όλες σχεδόν τις πόλεις οι συνάδελφοι αντέδρασαν με τον ίδιο τρόπο. Αλλάζοντας κανάλι «συνάντησα» τους απολυμένους της Ιονικής οι οποίοι μέσα στο μικροαστισμό τους διαμαρτύρονταν για την ιδιωτικοποίηση της τράπεζας. Αλλά αυτοί έτσι κι αλλιώς είναι βολεμένοι και καλοπληρωμένοι και δεν έχουν σχέση με το δικό μας αγώνα. Να κι ο αγώνας των μαθητών! Έχουν το δίκιο τους τα παιδιά, είναι και η ηλικία τέτοια άλλωστε, όμως αυτή η κατάσταση με τα μπλόκα των δρόμων έχει γίνει ανυπόφορη. Στο κάτω κάτω τί ζητάνε, εδώ θέλουν να αξιολογήσουν εμένα που έκανα και πέντε χρόνια πανεπιστήμιο και μεταπτυχιακό, δεν θα αξιολογήσουν αυτούς;

Goodyear

Είμαι απολυμένος εργάτης της Goodyear. Στα πολλά χρόνια που εργαζόμουν στην εταιρία, είχαν ξαναγίνει κάποιες κινητοποιήσεις. Εγώ, είναι η αλήθεια, δεν έπαιρνα μέρος, όχι γιατί ήμουν απεργοσπάστης αλλά τρία παιδιά έχω να μεγαλώσω, χρειαζόμουν το μισθό ακέραιο. Δεν ήθελα και να μπω στο μάτι του εργοδότη μου άλλωστε. Τώρα το εργοστάσιο έκλεισε. Η εταιρία θεωρήθηκε προβληματική. Και το χειρότερο μετέφεραν το εργοστάσιο στην Πολωνία. Ήταν καθήκον και ως Έλληνας να διαμαρτυρηθώ. Έτσι, κατέβηκα στους δρόμους, δώσαμε την καμπάνια του αγώνα μας στην καλύτερη διαφημιστική εταιρία και όλοι οι Έλληνες συγκινήθηκαν από τα αιτήματά μας «όχι στα τούρκικα λάστιχα». Τελικά, ένας αγώνας οφείλει να έχει πατριωτικά χαρακτηριστικά, όχι όπως αυτός των καθηγητών και των μαθητών, γιατί στο κάτω κάτω την πατρίδα μας αγαπάμε περισσότερο, όχι την τσέπη μας.

Αγρότης

Είμαι αγρότης. Πιστεύω ότι η ΟΝΕ πλήττει περισσότερο από όλους εμάς τους αγρότες. Τα προϊόντα μας έχουν υποτιμηθεί κι ευτυχώς που έχω κανα δυό Αλβανούς που μου δουλεύουν φτηνά γιατί αλλιώς δεν θα τα βγάζαμε πέρα. Οι δικοί μου Αλβανοί, βέβαια, είναι καλά παιδιά, ούτε κλέβουν, ούτε βιάζουν.

Μέσα στο μήνα θα ξεκινήσουμε κινητοποιήσεις για το δίκιο του αγώνα μας και δεν θα φύγουμε από τους δρόμους αν δεν υποχωρήσει η κυβέρνηση. Κι αν μας στείλουν τα ΜΑΤ, μέχρι και τις καραμπίνες θα βγάλουμε. Γιατί εμείς δεν φοβόμαστε από τέτοια και τους Αλβανούς που κλέβουν τα χωράφια μας, βλέπετε τι τους κάνουμε. Ας κοπιάσουν λοιπόν. Εμείς, μπορεί να κλείνουμε τους δρόμους αλλά μας τρώνε το ψωμί μας, όχι σαν τους μαθητές που φωνάζουν γιατί δεν θέλουν να μάθουν γράμματα. Αλλά και ποιος θα τους τα διδάξει; Αυτά τα ρεμάλια, που το καλοκαίρι πλακώνονταν με την αστυνομία; Σάμπως ξέρουν και γιατί το κάνανε; Ο δικός μας αγώνας είναι δίκαιος και δεν θα υποχωρήσουμε μέχρι να δικαιωθούν τα αιτήματά μας.

Είμαι μαθητής. Είμαι αδιόριστος εκπαιδευτικός. Είμαι απολυμένος εργάτης της Goodyear. Είμαι αγρότης.